

JEUGDHELDEN ROBERT VAN DER KROFT GEEFT THEATERCOLLEGES

Striptekenaar zegt Sjors en Sjimmié gedag

Na vijftig jaar 'Sjors en Sjimmié' legt striptekenaar Robert van der Kroft zijn stift neer. Hij gaat met zijn popband het land in. Maar eerst trekt hij langs de theaters om een stripboekje open te doen over het vak en zijn aanpak. „Sjors en Sjimmié zijn al mijn leven lang vrienden van me.”

Tekst: Jan Vriend Foto: Tamara Prins-Van 't Hof

Sjors en Sjimmié
ILLUSTRATIE ROBERT
VAN DER KROFT

Praten met Robert van der Kroft is eigenlijk luisteren naar drie man tegelijk. Want niet alleen de striptekenaar zit voor je; ook zijn creaties Sjors en Sjimmié doen denkbeeldig het woord. In de pretoogjes van de tekenaar zie je het rebelse van zijn striphelden terug. Waarom ze het al zo lang volhouden? „Het is vrolijke slapstick. Een grapje in het decor van trouwe vriendschap. Daarbij zijn die jongens altijd met hun tijd meegegaan. De brave vrienden van vroeger zijn inmiddels hip hopen de graffiti-rebellen geworden.” De tekenaar kwam in 1952 ter wereld in Haarlem, de stad waar hij zijn loopbaan begon bij de stripbladen van uitgeverij Spaarnestad. Al vanaf zijn kleutertijd zijn Sjors en Sjimmié gezworen kameraden van Robert van der Kroft. „Als jochie van vier kleurde ik de plaatjes in van de albums die toen nog in zwart-wit verschenen. Mijn moeder las de teksten voor. Door de verhaaltjes te onthouden, leerde ik mezelf lezen.” Vijftien jaar later werd hij – na de HBS en een paar maanden Kunstacademie – zelf de schepper van de striphelden.

Circus

Het tweetal was onder stripliefhebbers toen al een begrip. Na succes in Amerika verscheen stripheld Sjors een eeuw geleden in een vertaling in de kinderbijlage van weekblad Panorama. In 1938 kwam er een Nederlandse versie, getekend door Frans Piët. In zijn strip ontmoette Sjors in een circus zijn makker Sjimmié. In de lijn van die tijd werd Sjimmié getekend als een donkere jongen met dikke lippen, die krom praatte. „Omdat de strip in zwart-wit werd afgedrukt werd Sjimmié toen wel héél donker”, weet Van der Kroft. In de jaren zestig onderging de strip een opfrisbeurt en gaf tekenaar Jan Kruijs (later bekend van 'Jan, Jans en de kinderen') Sjors en Sjimmié een moderner uiterlijk. „Ze zijn nu bijna elkaars gelijken, alleen wordt de één roze ingekleurd en de ander bruin. Het zijn gewoon twee multiculturele hiphoppende jongens.” Juist vanwege die veranderde en eigentijdse benadering van

de strip kregen de makers een onderscheiding van de Rotterdamse anti-discriminatieraad.

Michael Claxon

Vanaf 1975 kwam de stripserie in handen van tekenaar Robert van der Kroft, die Sjors en Sjimmié samen met de schrijvers Wilbert Plijnaar en Jan van Die (de Wiroja's) een nieuwe toekomst gaf. Ze werden weer de kwajongens van vroeger, met hun modebewuste vriendin Sally en de knorrighe kolonel. „Bij een biertje op een terras bedachten we de verhaallijnen, waarbij we het liefste aansluiting zochten bij de trends die tienerjongens bezig hielden. Zo bleven we dicht bij de doelgroep.” Dus grepen Sjors en Sjimmié naar de verfspuit toen graffiti populair werd en waren ze in de tijd van de King of Pop trouwe fans van 'Michael Claxon', om zich daarna te storten op het nieuwe fenomeen breakdance.

Claire

Nadat ze jaren vaste gasten waren in het blad Donald Duck en het tijdschrift Eppo, kregen Sjors en Sjimmié in 1988 een eigen weekblad en verschenen er in 2000 zelfs Sjors en Sjimmié postzegels. De makers legden zich toen ook toe op de strip 'Claire' die 25 jaar een vaste vriendin zou worden van de lezeressen van weekblad Flair. Daarna keerden de makers weer terug naar hun vrienden Sjors en Sjimmié en verschenen hun verha-

len in het kwartaalblad StripGlossy. Inmiddels gingen de stripverhalen van Robert van der Kroft zes miljoen keer over de toonbank en neemt hij afscheid van zijn kameraden. „Na vijftig jaar is het mooi geweest.”

Gitaar

Hij wil tijd vrijmaken voor zijn andere creatieve kant: gitaar spelen met zijn band 'DIT'. „Ik vind het allebei even leuk, maar muziek heeft als extra pluspunt dat je meteen energie krijgt van de reacties van het publiek. Als striptekenaar hoor je het pas weken na je tekenwerk dat een lezer om Sjors en Sjimmié heeft gelachen.” Het vaarwel van de striphelden wordt een afscheid in

stijl, waarbij hij zijn publiek bij theatercolleges bijpraat over de kneepjes van het vak. Bij zijn theatershow 'De Lijn' vertelt hij over de geschiedenis van stripverhalen, over kleurgebruik, over de strip als basis voor filmmakers en over de herkenbaarheid van zijn tekenlijnen.

Rijk

Het doel: zijn publiek meenemen in zijn wereld en anderen inspireren om óók het potlood ter hand te nemen. Zou hij jongeren aanraden om óók

striptekenaar te worden? Word je daar rijk en gelukkig van? „Je wordt er zeker gelukkig van. Niet per se rijk, tenzij je het geluk hebt dat je strip op het juiste moment aanslaat en een groot internationaal publiek bereikt. Maar dat is lastig, omdat het Nederlandse taalgebied klein is en de oplage van stripbladen beperkt is. Het is nu veel moeilijker dan toen ik begon.”

Robert van der Kroft komt met zijn theatercollege onder meer naar het Kennemer Theater in Beverwijk (7/11) en Het Park in Hoorn (17/4).

„Je wordt zeker gelukkig van dit werk. Maar niet per se rijk.”

Striptekenaar Robert van der Kroft

